

KUŞLAR

Dr. Ferruh N. Ayoğlu

İnternette izledim. Bir arkadaşım paylaşmış. Hoşuma gitti, belki bilmeyenler olur dedim. Paylaşayım istedim. Konuk olduğu bir televizyon programında, Sunay Akın anlatıyor öyküyü.

Zamanın birinde... Bir ülkede... Darbe oluyor...

Şairler, yazarlar, ressamalar, öğretmenler, bilim adamları... Kim varsa, hapse giriyor. Üstelik görüş de yok.

Öykünün bu kısmı bildik tanıdık. Alışılmış yüzü darbelerin.

Uluslararası örgütler devreye giriyor. “Bari görüş hakkı verin” diyorlar. Sonunda tamam diyor darbeciler, “ama herkes ailesinden sadece bir kişiyle görüşebilir”. Soruyorlar tutuklulara. Herkes bir isim bildirsin diyorlar.

Düşünsenize. Bir yıldır görmediğiniz sevdiklerinizden sadece birini seçeceksiniz.

Biri, bir şair, kızının adını yazıyor... Belli ki, baba yüreği, özlemiş kızını... Eminim, anne de sevinmiştir babanın kızını seçmesine, taş basarak yüreğine. Biz büyükler belki daha dayanıklıyız acıya, ama çocuk yüreği başka işte.

Görüş günü geliyor... Kapalı spor salonunda masalar... Masaların bir tarafında tutuklular... Görüşmecileri bekliyorlar...

Geliyor kız çocuğu... Şimdi sekiz yaşında... Elinde bir kâğıt... Kuş resmi yapmış babasına... Görevli olmaz diyor, bakıp önündeki kara kaplıya... İçeriye kuş resmi sokmak yasak... Alıp yırtıyor kız çocuğunun yaptığı kuş resmini...

Altı üstü beş dakika görüşme. Kız çocuğunun ağlaması, babanın teselli çabalarıyla akıp gidiyor beş dakika.

Bir yıl geçiyor aradan... Şair yine kızının adını yazıyor kâğıda... Görüş günü geliyor... Kız çocuğu görünüyor kapıda... Şimdi dokuz yaşında... Ağaç resmi yapmış babasına...

Görevli bakıyor önündeki kara kaplıya. Ağaç resmi yok yasaklılar arasında. Amirine soruyor. Sonunda tamam diyor, “geçebilirsiniz”.

Kız çocuğu sevinçle koşuyor babasına... Resmi veriyor... Resimde bir ağaç... Ağaçta dallar, yapraklar, meyveler...

Şair, “çok güzel” diyor, “bunlar ne meyvesi?” Eğiliyor kız çocuğu babasına usulca, “ne meyvesi, onlar kuşlar, ağacın dallarına gizledim, gözleriyle sana bakıyorlar” ...

Gördün mü kız çocuğunun yaptığını. İçeriye bir kuşun girmesini yasaklayanlara inat. Bir kuş sürüsü sokuyor içeriye.

Şöyle söylüyor Sunay akın öyküyü bitirirken: “Sanat var oldukça, aydınlanma var oldukça, karanlığa her zaman ışık taşınacaktır.”

Ocak-2016

İnanış Gazetesi, Zonguldak